

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5124/23
26.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јасне Беловић, председника већа, Иде Никитовић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужиље АА, из ..., чији је пуномоћник Милош Бајић, адвокат из Београда, ул. Ослобођења 6 део бр. 9, против тужених ББ, ВВ и мал. ГГ, чији су законски заступници ББ и ВВ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Татјана Хаџи Лазаревић, адвокат из Београда, ул. Сазанова бр.4/5, ради иселења, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 108/2023 од 08.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 26.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 108/2023 од 08.06.2023. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 108/2023 од 08.06.2023. године тако што се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени ББ, ВВ и мал. ГГ, сви из ..., да тужиљи АА, из ..., солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 141.750,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 108/2023 од 08.06.2023. године, ставом првим изреке обавезани су тужени да се иселе из стана бр. 22 који се налази у ..., корисне површине 27 м², по структури гарсоњера, на петом спрату стамбене зграде у ул. ..., изграђене на кат. Парцели ... КО ..., бр. ЛН ... КО ... и стан испражњен од лица предају тужиљи на слободно коришћење и располагање. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиљи солидарно накнаде трошкове поступка у износу од

313.875,00 динара.

Против наведене пресуде тужени су благовремено изјавили жалбу из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка су тражили и определили.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/11 са изменама и допунама), другостепени суд је оценио да жалба туженог није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, а супротно наводима жалбе ни она из тачке 12 истог става јер је изрека првостепене пресуде јасна и разумљива и не противречи изнетим разлозима о битним чињеницама, који су јасни, потпуни, међусобно сагласни и непротивречни садржини изведених доказа, те се њена законитост и правилност могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила и тужени живе заједно у стану бр.22, површине 27 м2, у ул. ..., у Са њима у стану живи и тужилина ћерка, сада стара 42 године, која болује од шизофреније. Тужила је у фази откупа наведеног стана, по основу Уговора о закупу. У Уговору у закупу по коме је предметни стан откупљен, као члан породичног домаћинства, између осталих, наведен је овде тужени ББ, који је сам сносио трошкове откупа стана и све трошкове стана до тренутка када су се односи парничних странака пореметили због међусобних сукоба током 2016. године. Од тада трошкове становања по договору деле тако што тужени ББ плаћа откупнину и струју, а тужила рачуне Инфостана и порез. Тужени су улагали у одржавање домаћинства и стана, тако што су реновирали стан и вршили поправке по кући. До 2016. године, када су односи између парничних странака били добри, постојао је заједнички план да се предметни стан прода и да се купи кућа са две одвојене јединице, али је наведени план пропао због нарушених односа. Односи међу странкама су нарушени до те мере да је поводом тога у више наврата интервенисала и полиција, међу њима је дошло до нетрпељивости и неподношљивости заједничког живота, кривицом туженог (тужила и њена ћерка не могу нормално да користе стан, забрањено им је да било шта раде, морају да седе на каучу како би мал.ВВ имала простора да се игра, не смеју да једу кад хоће, тужени им бране да суше веш, све мора да буде по њиховом). Тужени не поседују имовину и месечно остварују минималне приходе.

Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је након што је оценио да је тужила као носилац станарског права стекла пуноважни правни основ за стицање права својине на предметном стану, а тужени ББ задржао право становања у складу са чланом 16 став 3 Закона о становању, закључио да тужила његово иселење може тражити из оправданих разлога сходно одредби члана 36 став 2 истог закона. Како су односи међу странкама поремећени од 2016. године и тужени онемогућавају тужилу у нормалном живљењу и обављању свакодневних активности, то су се према налажењу првостепеног суда стекли услови прописани одредбом члана 36 став 2 Закона о становању за иселење туженог ББ из предметне непокретности. Тужене ВВ и ГГ нису имале својство члана породичног домаћинства тужиле у време откупа стана, па по оцени првостепеног суда оне предметни стан користе искључиво на основу овлашћења тужиле, које је опозвано подношењем ове тужбе, због чега су се и у односу на њих

стекли услови за иселење и то према члану 37 Закона о основама својинскоправних односа. Из наведених разлога првостепени суд је усвојио тужбени захтев и одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде.

На чињенично стање које је правилно и потпуно утврђено на основу савесне оцене изведених доказа сходно члану 8 ЗПП, правилно је првостепени суд одлучио као у изреци пресуде позивајући се на одредбе члана 9 став 4, члана 16 став 3 и члана 36 став 1 и 2 Закона о становању (“Службени гласник РС” бр. 50/92...104/16) и члана 37 Закона о основама својинско-правних односа, а имајући у виду и одредбу члана 8 став 1 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода и члана 58 став 1 Устава, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и другостепени суд.

Правилност тако донете пресуде није доведена у сумњу жалбеним наводима тужених.

Неосновани су наводи жалбе којима се указује да је првостепени суд прекорачио тужбени захтев обавезивањем тужених на иселење из стана и предају тужилји на слободно коришћење и располагање. Тужилја је тужбом тражила да јој тужени предају предметни стан испражњен од свих лица, што у конкретном случају, имајући у виду да тужени живе у наведеној непокретности, подразумева и њихово иселење из предметне непокретности. Иако иселење тужених није изричито тражено тужбеним захтевом, првостепени суд, обавезивањем тужених да се иселе из предметне непокретности није изменио суштину тужбеног захтева с обзиром на чињенице на којима је захтев из тужбе заснован нити прекорачио тужбени захтев како се то неосновано у жалби наводи. Суд је овлашћен да не мењајући његову садржину преформулише тужбени захтев и учини га јасним. То је првостепени суд учинио у овом случају па тужени неосновано, с позивом на ту околност, оспоравају правилност побијане пресуде.

Оценом изведених доказа првостепени суд је закључио да је разлоге који су довели до нетрпељивости и неподношљивости заједничког живота скривио тужени. Такву оцену, осим указивања на супротан закључак о томе, тужени у жалби на правно релевантан начин нису довели у сумњу, из ког разлога се не може прихватити ни жалбени навод којим се оспорава постојање оправданог разлога из члана 36 став 2 Закона о становању.

На правилност побијане пресуде нису од утицаја ни жалбени наводи којим се тужени ББ позива на право из члана 8 став 1 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода. Наиме, у погледу истицаног права на дом првостепени суд је дао разлоге, те разлоге као правилне прихвата и овај суд па се у циљу избегавања понављања и користећи се овлашћењем из члана 396 ЗПП у поступку жалбене контроле на те разлоге и сам позива.

Приликом одлучивања другостепени суд је имао у виду и остале жалбене наводе туженог које није посебно образлагао на основу овлашћења из члана 396 став 1 и 2 ЗПП.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 390 ЗПП одлучено је као ставу

првом изреке пресуде.

Међутим, основано се жалбом тужених оспорава одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке побијане пресуде. Одлука о трошковима првостепеног поступка морала је бити преиначена, јер тужиљи припада право на накнаду трошкова према вредности предмета спора која је у тужби означена (100.000,00 динара). Стога, према стању у списима, а на основу одредбе члана 153 став 2, члана 154 и члана 163 став 1 и 2 ЗПП, тужиљи припада право на накнаду трошкова на име ангажовања пуномоћника из реда адвоката за састав тужбе у износу од 13.500,00 динара, састав жалбе у износу од 27.000,00 динара, за приступ и заступање на пет одржаних рочишта у износу од по 18.000,00 динара и једном неодржаном рочишту у износу од по 11.250,00 динара, што укупно износи 141.750,00 динара, одмерено по АТ важећом у време доношења одлуке.

Из изложених разлога је на основу одредбе 401 тачка 3 ЗПП одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

Имајући у виду да су тужени успели у другостепеном поступку само у незнатном делу, на основу члана 165 у вези члана 153 ЗПП, одлучено је као у ставу трећем изреке.

Председник већа - судија
Јасна Беловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писрнице
Јасмина Ђокић